

Vi var takknemlige for invitasjonen til å besøke kristne i Kina nå rett før både det europeiske treffet for unge voksne i Poznan i Polen (desember 2009) og det asiatiske treffet for unge voksne i Manila på Filippinene (februar 2010). Noen av oss brødre fra Taizé fikk være tre uker midt i blant dem, og vi ble dypt rørt av så stor gjestfrihet. Etter alle de veldig ulike møtene våre virker det nå viktigere enn noensinne å forstå situasjonen for kinesernes kirke og for det store landet deres hvor det lever mer enn 56 folkegrupper.

Ved inngangen til den katolske domkirka i Beijing tar kristne det på omgang å alltid stå der og ta i mot dem som kommer og ønske dem velkommen. En eldre kvinne fortalte: «Etter at det i så mange år var umulig å uttrykke troen, opplevde vi at kirkedørene åpnet seg sent på 1970-tallet. I dag kommer flere og flere ikke-kristne innom, og vi greier ikke å ta i mot dem så godt som vi skulle ønske vi kunne.»

En ung mann forklarte: «Kinesernes sjel har alltid hatt en tro på himmelen, på noe hinsidig. Gjennom de siste tiårene har vi ikke mistet våre uvurderlige tradisjonelle verdier, spesielt letingen etter harmoni og respekten for de eldre. De siste årene har heldigvis det materielle livet blitt bedre, men samtidig føler mange en åndelig tomhet og de leter etter en mening i livet. Blant de unge, særlig i større byer, vender flere og flere seg til religion.»

Kirka i Kina er fremdeles liten og overlever med små ressurser. Likevel har de kristne der en så kraftfull tro! Vi beundrer utholdenheten deres og lojaliteten de har. Det er tydelig for oss at Gud virker der. Vi møtte troende som fra sine ydmyke ståsteder likevel spiller en aktiv rolle i å bygge framtida for landet sitt. I Sichuan-provinsen dro for eksempel noen kristne for å hjelpe til med å gi nødhjelp til ofrene for jordskjelvet i 2008. De er der fremdeles og lokalbefolkningen setter stor pris på dem.

Mange fortalte oss hvordan foreldrene og besteforeldrene deres hadde lidd for troen sin. Alle vi møtte var takknemlige over å få vite at troende andre steder føler seg bundet til dem. I ei stor protestantisk kirke fortalte vi at unge mennesker fra alle verdensdeler i Taizé ber for kristne i Kina hver fredag. Da ble det spontan applaus fra alle som var der. Sårene som har blitt skapt av splittelser i kirkene i nyere tid, er veldig smertefulle. Det finnes kristne som er overbevist om at tida har kommet for å bevege seg videre, og som søker forsoning. Det er viktig at dette begynner i hjertene til de troende. Det å vende seg til Gud i felles bønn kan være én måte å vise at enhet er mulig.

Flere og flere kristne i Kina er i ferd med å få følelsen for hvordan det finnes felles møtepunkter for evangeliet og arven fra den gamle visdommen. Over hele Asia finnes det mennesker som prøver å leve ut evangeliet, ved å være i dialog med forskjellige kulturer og religioner med spesielt fokus på de fattige. Kan kristne i andre verdensdeler i større grad la seg inspirere av dette?

Som et tegn på vårt vennskap og vår takknemlighet til Kinas kristne, fikk kommuniteten i Taizé i 2009 trykt en million bibler gjennom «Operasjon håp» og spredt dem til alle deler av Kina.

Brev fra Taizé

NO

BREV 2010

Brev fra Kina

EN LENGSEL I HVERT MENNESKE

Ser vi bortnenfor de brede, kulturelle ulikhetene som kan skape skiller mellom verdensdeler, utgjør alle mennesker en familie!¹ Dette er en overbevisning som bare har blitt sterkere etter besøket vårt i Kina.

Uansett hvilken kultur, hvilken alder eller hvilken historie vi tilhører, har vi alle del i en lengsel og en tørst etter å leve fullt og helt.

Bibelen kommer ofte tilbake til denne tørsten. Den ser på den som et merke som Gud har tegnet inn i oss for å trekke oss til ham.² Vil vi la oss bli uthult av denne tørsten, uten å prøve å tilfredsstille den for fort?³ Den kan bli til en kjærlighet i vårt indre som brenner etter den Ene som alltid er bortnenfor det vi kan fatte av ham.⁴

Jo mer vi søker Gud, jo nærmere kommer vi en overraskende oppdagelse: Gud er den som søker oss først. I profeten Hoseas bok snakker Gud til folket sitt som en mann som snakker til sin elskede: «Se, jeg vil lokke henne, føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne». Så

¹ Vi er én menneskelig familie på én og samme planet. Derfor er det så viktig at alle tar felles ansvar for skapelsen og miljøet nå.

² «Gud, du er min Gud, som jeg søker. Min sjel tørster etter deg, mitt legeme stunder etter deg i det øde, tørre, vannløse land» (Salme 63,1). «Om natten stunder min sjel etter deg, ja, min ånd i mitt indre søker deg» (Jesaja 26,9).

³ Vi kan bli fristet til å tilfredsstille våre behov på en overfladisk måte. Er ikke særlig overforbruk en måte å møte spørsmål som vi er redde for å tenke helt igjennom?

⁴ På 300-tallet sang Gregor av Nazianz om gudsmysteriet: «Du, den Ene bortnenfor alt, hvordan kan vi kalle deg med noe annet navn? Hva slags sanger kan vi synge for deg? Ingen ord er i stand til å uttrykke deg... En universell lengsel, sukket fra alt som er, håper på deg.» Samtidig skrev Augustin: «Gjennom vår higen, gjør Gud lengselen sterkere. Gjennom denne lengselen huler han ut sjelen. Ved å hule den ut, gjør han den i stand til å lengte.»

legger han til: «Jeg vil trolove meg med deg for alltid... i miskunn og barmhjertighet».⁵

Guds lengsel etter menneskene blir virkelig i kjøtt og blod i Jesus.⁶ Kristus ville være nær oss i all evighet og betalte prisen for dette: Han døde på et kors, han kom ned til det aller laveste, han ble til og med den uskyldige som ble forfulgt uten grunn. Nå som han er oppstått fra de døde formidler han Den hellige ånd til oss – et usynlig nærvær som trekker oss mot Guds fylde.

Å RYDDE OPP I LENGSELENE VÅRE

Menneskehjertet flommer over av lengsler og håp. Vi ønsker oss så mye forskjellig, av og til også ting som står i motsetning til hverandre. Men vi vet også at vi ikke kan gjøre eller få alt. I stedet for å gi trist oppgitthet, kan bevisstheten om dette frigjøre oss og hjelpe oss til å leve uten så mange hinder.⁷

Ja, det er viktig å rydde opp i lengslene våre. Ikke alle er dårlige, og ikke alle er gode heller. Vi må være tålmodige og lære hvilke lengsler vi bør åpne oss for først, og hvilke vi bør la ligge.

Det å avgjøre hvilke lengsler vi skal følge først, ved å lytte til det som finnes dypt inne i oss, er allerede en måte å lytte til Gud på. Gud snakker også til oss gjennom våre lengsler. Det er opp til oss å lytte etter Guds stemme blant mange forskjellige indre stemmer.⁸

Å VEKKE LENGSELEN ETTER GUD I OSS SELV

Vi må la den dypeste av alle lengsler våkne i oss: lengselen etter Gud!

Det er sant at det ikke er lett å holde liv i underets og tilbedelsens ånd. For i samfunnene våre blir det lagt stor vekt på effektivitet og det å gjøre ting så raskt som mulig. Men likevel er det når ingenting skjer og det er stille lenge at Den hellige ånd arbeider i oss – uten at vi vet hvordan.

Hvordan vi kan vente... Bare være tilstede, uten noe annet mål. Knele ned og anerkjenne at Gud er tilstede. Åpne hendene våre i en kroppsholdning som sier velkom-

men. Det å roe seg ned uttrykker allerede at vi er åpne for Gud.

Kroppsholdninger for gudstilbedelse og meditasjon har vært en del av mange asiatiske kulturer i flere hundre år. Kan kristne som er påvirket av sekularisering bli oppmuntret til å fornye bønner sin her? Innadvendthet kan kombineres med en dimensjon av fellesskap og fest både i gudstjenester og andre samlinger.

Å DELE DET VI HAR

Selv om vi lar tørsten etter Gud trenge inn i oss, skiller det oss ikke fra verden rundt oss og dens bekymringer. Tvert i mot får denne tørsten oss til å gjøre alt vi kan, så andre kan nyte godt av skaperverkets goder og finne glede ved å leve.⁹

Når vi rydder opp i lengslene våre og godtar at vi ikke eier alt, fører det til at vi ikke skaffer oss selv monopol på all rikdom.¹⁰ Så tidlig som på 300-tallet sa Ambrosius: «Det er ikke dine egne eiendeler du deler med de fattige. Du gir bare tilbake det som tilhører dem.»

Om vi lærer å ikke eie alt, beskytter det oss mot isolasjon. Materiell velstand gjør ofte at mennesker blir innadvendte og mister den virkelige kommunikasjonen. Det ville ikke kreve mye å få ting til å bli annerledes.¹¹

Mange initiativ til å dele ligger innen vår rekkevidde: utvikle støttenettverk, styrke en solidarisk økonomi, ønske immigranter velkommen, reise ut for å forstå andre kulturer og andre menneskelige livsvilkår innenfra, arbeide for å knytte vennskapsbånd mellom byer, tettsteder eller menigheter, hjelpe mennesker som trenger det, bruke ny teknologi for å skape kontakt som gjør gjensidig støtte mulig...

Vi må passe på at vi ikke blir overveldet av et pessimistisk syn på framtida ved bare å fokusere på de dårlige

⁵ Hosea 2,14 og 2,19.

⁶ En dag sa Jesus til en kvinne ved en brønn: «La meg få drikke» (Joh 4,7). Resten av historien viser at han virkelig tørstet etter å formidle Guds gave. På korset sa han igjen: «Jeg tørster» (Joh 19,28). Er ikke denne tørsten, ut i fra sammenhengen, det sterkeste uttrykket for Jesu lengsel etter å gi liv – og på den måten å formidle Guds gave?

⁷ Er det ikke grunnleggende å lære seg å takle at livene våre er ufullstendige og uforutsigbare? I de rikeste samfunnene prøver en ofte å dekke over dette. Det viktigste blir å skjule sin egen svakhet, og å glemme at indre utilstrekkelighet, lidelse og død også er en del av livet.

⁸ «Jeg priser Herren som gir meg råd; ja, også om natten får jeg rettledning i mitt indre» (Salme 16,7).

⁹ Troen er ikke bare opptatt av det religiøse rommet. Ingenting som påvirker noens livskvalitet lar oss være likegyldige. Forskning, kunstneriske uttrykk og engasjement i politikk, sosialt eller i fagforeninger kan alle være måter å tjene Gud på. Studier eller undervisning, å lede en bedrift med menneskelighet, å bruke kreftene våre på familien, eller å la vennskap vokse – alt dette kan forberede Guds rikes komme.

¹⁰ Vi kan ikke omarbeide de globale økonomiske systemene uten at det skjer en endring i menneskehjertene. Hvordan kan vi legge grunnlaget for et mer rettferdig system, når noen fremdeles vil skaffe seg mer rikdom på andres bekostning?

¹¹ Når kommuniteten vår forbereder treff for unge voksne i store byer i forskjellige verdensdeler som del av «pilegrimsferden for tillit på jord», da inviterer vi tusenvis av familier til å åpne hjemmene sine for en eller flere ungdommer som de ikke kjenner og som kanskje snakker et annet språk enn dem selv. Da ser vi at det ikke skal mye til å vise godheten i menneskehjertet.

nyhetene. Krig er ikke uunngåelig.¹² Respekt for andre er en uvurderlig velsignelse for å skape et grunnlag for fred. Grensene til verdens rikeste land må gjøres åpnere. Mer rettferdighet i verden er mulig.¹³

Det finnes uttallige analyser og opprop som ønsker å spre rettferdighet og fred. Det som mangler er den motivasjonen som trengs for å omsette gode hensikter i handling.

Evangeliet kaller oss til enkelhet. Velger vi enkelhet, åpnes hjertet vårt for å dele og for den gleden som kommer fra Gud.

DYPERE TILLIT TIL GUD

Troen ser ut til å forsvinne ut av mange samfunn, men samtidig oppstår på nytt en åndelig lengsel. Vi må finne de rette ordene – enkle ord – for å gi andre mulighet til å nærme seg den troen som gir oss liv.

Mange får ikke til å tro at Gud elsker dem personlig. Noen mennesker har opplevd så mange prøvelser at det er umulig å tro på Gud.¹⁴ Hvordan kan vi da uttrykke tydeligere at Gud tar både tvilen og opprøret mot det absurde på alvor?¹⁵

¹² På tross av både usikkerhet og feiltrinn, har de første årene av det 21. århundret vært preget av en voksende bekreftelse av en internasjonal bevissthet, og av forsøk på å styrke de organisasjonsmessige båndene mellom folkene: mobilisering av folkemeningen, forsøk på å møte tidens utfordringer (klimaet, miljøet, helsespørsmål, økonomien)... Når nasjoner blir mer avhengige av hverandre kan det øke frykten og vekke forsvarsmekanismer, for å hegne om ens egen identitet. Men kan ikke den gjensidige avhengigheten også være en garanti for fred?

¹³ Fremdeles dør hvert år ni millioner barn før de fyller fem, og 29% av barna som vokser opp i underutviklede land lider av underernæring. Dette er helt uakseptabelt. Samtidig må vi understreke at måten barn blir behandlet på har blitt totalt forvandlet, takket være FNs barnekonvensjon som ble enstemmig vedtatt av FNs hovedforsamling i 1989. En samlet internasjonal innsats har senket barnedødeligheten og underernæringen med nesten 30% i løpet av de siste 20 årene.

¹⁴ Ikke alle som opplever store prøvelser har det slik. Jeg tenker på en ung mann som jeg har møtt noen ganger i Taizé. Han har en uheldelig sykdom som utvikler seg til det verre. Han har fryktelige lidelser. Han har allerede mistet mange muligheter til å leve livet fullt og helt. Og likevel har han et blikk og ei innstilling som fortsatt er overraskende åpne. En dag fortalte han meg: «Nå vet jeg hva det vil si å ha tillit. Tidligere hadde jeg ikke behov for dette, men nå har jeg det.» Og i et brev han skrev til meg, la han til: «Jeg må ikke la sykdommen legge beslag på hele oppmerksomheten min». Etter dette sa jeg til meg selv: Om bare denne unge mannen visste hvor mye ordene hans holder meg gående, og hvor mange andre han hjelper med denne innstillingen. I ham – på en veldig ydmyk, men sann måte – er det på et vis et gjenskinn av oppstandelsesmysteriet.

¹⁵ Blant de bøkene som utgjør bibelen, og til og med blant religionenes hellige skrifter, kan ingen andre uttrykke opprøret til et lidende, uskyldig menneske mer iherdig enn Jobs bok. Job fornekter det meningsløse i et liv i lidelse, og han klager over en verden hvor det ville ha vært bedre ikke å ha blitt født. Men selv i sitt voldsomme opprør snakker han til Gud. Han får ikke svar på alle spørsmålene sine, men finner fred i et møte med Gud.

我的心 灵渴慕 上帝

MIN SJEL TØRSTER ETTER GUD (SALME 63)

Jesus delte smerten til de lidende da han ropte ut på korset: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?»¹⁶

Mange barn vokser opp uten noen gang å få høre at Gud elsker dem. Hvilke unge vil gå et stykke på troens vei med en eller flere av dem?

Når noen unge blir voksne mister de kontakten med det kristne fellesskapet. Ofte er det ikke på grunn av et bevisst valg, men forskjellige omstendigheter gjør at troen havner nederst blant prioriteringene. Hvordan kan venner hjelpe hverandre med å fornye forholdet til det lokale fellesskapet av troende?

Av og til oppstår det en kløft mellom den kunnskapen vi har om alt som har med troen å gjøre og den kunnskapen vi har på andre områder. En tro som fortsetter å eksistere på samme plan som de ordene man lærte som barn, vil få problemer med å møte voksenlivets spørsmål. Det kan gi oss glede å forstå troens mysterium dypere på hvert stadium av livet.¹⁷

Å STYRKE VÅRT MOT

Gud kaller på oss til å forvandle verden, med høye mål men også med stor ydmykhet.

Eldre mennesker kan oppmuntre de unge. De yngre generasjonene er ikke mindre dyktige enn forgjengerne sine.

Denne forvandlingen må begynne med oss selv. Vi må la den oppstandne Jesus Kristus forandre hjertene våre og vi må la Den hellige ånd føre oss ut på dypt vann, så vi kan gå modige inn i framtida.

La oss juble over den tørsten Gud har gitt oss! Den gir ny livskraft til hele vårt liv. «Den som tørster, skal komme, og den som vil, skal få livets vann uten betaling.»¹⁸

f. Alois

¹⁶ Markus 15,34

¹⁷ Det finnes måter å oppnå dette på: bibelgrupper, korte bibellesninger hver dag, tid til å oppleve stillhet, opplæring i menigheter, studier som tilbys sammen med teologiske fakulteter eller andre kirkelige institusjoner, kurs på internett...

¹⁸ Johannes' åpenbaring 22,17

Både i Europa og i andre deler av verden blir dette spørsmålet stilt med mer og mer kraft.

For 20 år siden, rett før de store omveltningene i Europa hendte, overvant vi mange hindringer og organiserte to treff for unge voksne i Sentral-Europa:

– et treff mellom øst og vest i Pécs i Ungarn. Mens unge samlet seg her, ble «jernteppet» midt i Europa åpnet mellom Ungarn og Østerrike.

– et europeisk treff i Wroclaw i Polen. Mens vi forberedte dette treffet falt Berlinmuren. Dette gjorde det mulig for 50.000 unge fra hele kontinentet å møtes fritt første gang.

I Wroclaw fortalte bror Roger deltarerne: «I løpet av disse årene har mange folk sett jerntepper falle, og med dem har murer av frykt og ydmykelse blitt revet ned. Slik har det vært i de siste ukene, og mange har bedt dag og natt for folkenes frihet.»

20 år senere, i 2009, samlet tre treff unge mennesker: i mai i Vilnius (Litauen), i oktober i Pécs (Ungarn) og sent i desember på det europeiske treffet i Poznan (Polen).

Ved denne anledningen vil vi stille oss selv dette spørsmålet: I dag – både i Europa og utover alle verdensdeler – tenker vi i nok på hva frihet betyr? Alle unge kunne stille seg selv spørsmålet: Hva bruker jeg friheten min til?

I Kina møtte vi grupper av kristne som var svært bevisste på hvilken skatt bibelen er.¹ Noen skulle gjerne lest mer i den, men dette er ikke alltid lett. Sammen med dem hentet vi fram disse veiviserne:

– I hjertet av bibelen ligger Guds kjærlighet. Alt mellom Gud og menneskeheten starter med det forfriskende i en første kjærlighet. Så kommer hindringene, til og med utroskapen. Men Gud blir aldri sliten av å elske, han er alltid på leting etter folket sitt. Bibelen er fortellingen om Guds troskap.

– Gud gir oss seg selv gjennom Kristus. Han er Guds ord. Når vi leser bibelen møter vi han, Kristus. Vi hører stemmen hans, vi får et personlig forhold til ham.²

Når vi leser, kan det være vi bare husker ett ord. Det som er viktig er å sette dette ordet ut i handling. På den måten kan vi forstå det bedre og bedre.

I Kina ba vi også sammen med kristne som var vant til synge sangene fra Taizé på sitt eget språk. Noen spurte om råd til å organisere bønn sammen med andre. Vi delte noen praktiske detaljer med dem, inspirert av den lange erfaringen vi har i kommuniteten vår. Selvsagt må disse rådene harmonere med det som er spesielt for hvert lokale kirkesamfunn.

• Gjør stedet bønnen skal holdes innbydende, med enkle midler, sånn at det skaper en god gudstjenestestemning.

• Sørg for at bønnen blir lett: sanger, bibelsk salme, lesning, sang, stillhet (8-10 minutter), forbønn, Fader vår, avslutningsbønn, sanger.

• Les en kort bibeltekst som er lett å forstå under bønnen. Vanskeligere tekster bør spares til en sammenheng der de kan forklares, utenfor den felles bønnen.

• Syng en setning fra Skriften eller tradisjonen om og om igjen, så den kan slå rot i oss. En setning som blir sunget er lett å lære utenat og kan være med oss gjennom dagen, og av til også om natten.

• Bruke enkle symboler: Fredag kveld kan man for eksempel legge et korsikon på bakken. Alle kan gå fram til det og legge panna på korset og slik uttrykke at de legger alle sine byrder og hele verdens lidelse på Kristus. Lørdag kveld kan evangeliet om oppstandelsen bli lest mens barn tenner små lys som alle har fått utdelt, slik at påskelyset sprer seg til alle.

¹ I hele verden finnes det mange eksempler på hvordan bibelen er elsket, på hvordan den har gjennomtrengt dypet av mennesket, og på hvor langt dette kunne føre. I Latvia i 1940 ble en prest kalt Viktor en dag arrestert fordi han eide en bibel. Agentene fra regimet kastet bibelen på bakken og beordret presten til å trække på den. Han knelte og kysset boka. Da ble han dømt til ti års straffearbeid i Sibir.

² En biskop på Filippinene har sagt om Skriften: «Gud snakker, men Gud lytter også, særlig til enker, foreldreløse, forfulgte og til de stemmeløse fattige. Så for å forstå Guds ord må vi lære å lytte slik som Gud lytter.»

Noen skritt på pilegrimsferden for tillit på jord i 2010

Bror Alois reiser, sammen med andre
brødre...

... til Portugal:
treff i Porto, 13.-16. februar

... til Bosnia-Hercegovina:
Sarajevo, 3.-5. september

... til Norge:
Oslo og Trondheim, 17.-19. september

Internasjonale treff for unge voksne
Det femte asiatiske treffet vil bli holdt på
Filippinene, i Manila, 3.-7. februar 2010

Under treffet i Poznan blir det kunngjort
sted for...
...det andre internasjonale treffet
i Latin-Amerika, 8.-12. desember 2010
...det 33. europeiske treffet, 28. desember
2010-1. januar 2011

Hilsener som har kommet til treffet i
Poznan: se <http://www.taize.fr>